

zoo lang, tot de kollektanten klaar zijn en hun plaats hebben ingenomen.

Alzoo geen stoornis onder de preek.

Een aangename gewaarwording voor wie uit Europa komt.

Het orgel in deze wijkkerk wordt elektrisch gedreven, waarop het woord „power“ of kracht wijst. Hoe er in Amerika wordt gespeeld?

En gezongen?

Hoe gaarne ik ook daarover wat zou zeggen, het zou ons te ver van ons onderwerp afvoeren. Of bezoldiging van organisten gewenscht is, laat ik buiten geding.

Wel blijkt uit het een en ander, dat de Amerikaanse wijkkerk niet op koopjes uit is.

Zij behoeft zich ook niet te bekripen.

HEPP.

UIT DE SCHRIFT.

Tempelbouw.

... en hij zal des HEEREN tempel bouwen. (Zach. 6:12 slot.)

De Man, wiens naam is Spruite, komt. Zoo ziet Zacharias het. De Christus Gods komt als de Man en Spruite. Als de Gróót-Kleine; de Sterk-Zwakke.

En zijn werk is: tempelbouw.

Hij, die een worm en geen man is, en deswege een Man, zal zijn werk doen.

Hij, die den tempel Zijns lichaams liet afbreken, zal des HEEREN tempel bouwen.

Door de verbreking van zichzelf doet hij den geestelijken tempel, waardoor de trouwe Bondsgod wordt verheerlijkt, oprijzen. De tempelruïne van zijn eigen lichaam, is al het zaad, waaruit straks een nieuwe tempel opgroeit.

En in dien tempel zijn Gods kinderen de levende steenen.

Zij hebben in dat Godsgebouw eigen plaats. En het gebouw rijst op, tegen den dag, waarop God de volle eer zal ontvangen voor het werk van Zijn Zoon, den Man Spruite.

* * *

Gods volk is een tempel. Die tempel wordt gebouwd door Christus' werk. Die tempel verrijst in den tijd. Ze wordt gebouwd voor de eeuwigheid.

Maar haar wording is zoo vaak misverstaan. De levende steenen begrijpen zoo menigwerf niet wat er geschiedt. Er wordt een tempel gebouwd!

Wat is dat? Kan dat iets te maken hebben met hun tegenspoed en druk, met hun strijd en worsteling?

Tempelbouw — dan denkt de Israëliet in d'eerste plaats aan den bouw van Salomo's heiligdom.

Dat was de tempelbouw.

Maar bij den bouw van dien tempel was één ding heel opvallend.

De steenen voor den bouw, en het hout voor het bouwwerk, 't kwam alles klaar en af aan op het terrein van den bouw. „Zoodat geene hameren noch bijlen of eenig ijzeren gereedschap gehoord werd in het huis als het gebouwd werd.“ (1 Kon. 6:7b).

Er moesten vele eeders van den Libanon vallen, vóór de tempel klaar was. Maar op het terrein aangekomen, moesten ze af zijn, vóór de heilige plaats bereikt werd moesten ze ten volle zijn gevormd.

Er moesten duizenden harde steenklompen van d'aarde worden losgeslagen voor dezen bouw; en in de steengroeven werden ze behouwen en bekapt; om straks klaar te zijn als ze in den tempel werden ingevoegd.

* * *

Christus is bezig Zijn tempel te bouwen. Het heiligdom van levende steenen verrijst. Het terrein, waarop het bouwwerk straks eeuwig zal staan te pralen tot eer van den Oppersten Kunstenaar en Bouwmeester, is Gods hemel.

Toch is deze aarde ook bij den bouw betrokken. Ja maar hier is 't de steengroeve, hier is 't de werkplaats van den Geest van Christus.

Hier op aarde moeten de levende steenen gevormd worden voor dat eeuwige bouwwerk.

Daarom is er hier zooveel klachte, daarom is er zooveel smart.

Maar uw slagen, kind van God, dienen u om klaar te komen voor Gods eeuwigen tempel. De pijnlijke oogenblikken, in welke gij „met nijdig oogen aanziet, hoe dwazen hier op rozen gaan, en hoe god'loozen in hun gangen, al veeltijds rust en vree erlangen“, zijn momenten, in welke ge vergeet de betekenis van uw eigen positie, als levende steen in het Godsgebouw.

Ge moet klaar gemaakt worden.

Zie dan „op wat gladde wegen de voorspoed de boezen leidt!“...

En versta uw tegenslagen, versta uw druk, versta uw pijn...

De steenen zuchten; ja, ze moeten losgeslagen worden van d'aarde; ze moeten pasklaar worden voor het hemelsch gebouw.

* * *

De meest beslagen en behakte steenen in een gebouw zijn de siersteenen van den gevel.

De steen, die de meeste slagen ontving, heeft straks de plaats der eere.

De Bouwmeester weet, waarom sommigen zoo bij uitstek zwaar geslagen moeten worden. Hij slaat om klaar te maken.

Zoo is er in die bijzondere verdrukking ook bijzondere genade.

Maar in Gods koninkrijk gaan genade en eere steeds te samen.

Zoo is er in de groote bezoeking groote genade.

En eens zal het blijken, dat uw groote leed u pasklaar maakte voor de plaats van de groote eere...

Zoo bouwt Christus Zijn tempel.

J. W.

KERKELIJK LEVEN.

Mag met een verbeterde bijbelvertaling langer gedraald?

XXI.

Sinds de Synode van 1917, waarop de zaak ter sprake kwam, is er veel veranderd.

Een groot deel van het voorbereidende werk, dat daar noodig werd geacht, is thans geleverd.

Het tekstonderzoek is thans op een rust punt gekomen.

Andere vertalingen dreigen ook in onze kringen de Statenvertaling te verdringen.

Voorbeelden ter vergelijking van de Stv. (= Statenvertaling) met nieuwe vertalingen, welke als voorbereidend werk voor een verbeterde vertaling kunnen dienen.

1. Uit de Psalmen. 2. Uit Jesaja. 3. Uit Jeremia. 4. Uit de Klaagliederen. 5. Uit Habakuk. 6. Uit Natrum. 7. Uit 1 Koningen. 8. Uit Mattheus. 9. Uit Galaten. 10. Uit Efeze. 11. Uit Filippienzen. 12. Uit Kolossenzen. 13. Uit 1 en 2 Thessaloniëzen.

Onder de Nieuw-Testamentische brieven bevat die aan de Hebreërs misschien wel de meeste plaatsen, welke „zwaar zijn om te verstaan“.

De hoofdgedachte is duidelijk.

Daarom trent kan geen geloofige in het onzekere verkeeren.

Maar er zijn details, die veel van het geloof nadenken en onderzoek vorderen.

De eenvoudige bijbellezor zou er echter reeds zeer mee zijn gebaat, wanneer hij over een verbeterde vertaling beschikken kon.

Want vooral de Stv. (= Statenvertaling) van dezen brief is wel voor eenigszins ingrijpende verbetering vatbaar.

Wie het helder geschreven en toch zoo doorwrochte deel van Prof. Grosheide in de serie „Korte Verklaring“ opstaat, waarin deze brief behalve geëxegeseerd, ook opnieuw vertaald is, moet daarvan wel aanstonds overtuigd worden.

Wij doen hier en daar een greep.

De Stv. van Hebr. 3:18: „Want in hetgeen Hijzelf, verzocht zijnde, geleden heeft, kan Hij degenen, die verzocht worden, te hulp komen“ heeft menige preek doen geboren worden, waarin averechtsche gedachten worden voorgedragen. Zij leidde meer tot in-, dan tot uitlegging van Gods Woord. Men zocht nauwkeurig het lijden van Christus na om daarin trekken te vinden, welke met ons lijden overeenkomen. Ook werd soms de omgekeerde orde gevolgd en bracht men verdrietelijken, welke wij ervaren, op Christus over. Men dacht op grond van dezen tekst, dat het plaatsvervangend karakter van Jezus' lijden eischte, dat men voor alles wat ons in dit leven wordt aangedaan, een parallel moest bestaan in Christus' leven hier op aarde. Toch liep men zoo vast. Neem de kwellingen van den ouderdom. Onze Heiland heeft die nooit gekend. Hij is daarin nooit verzocht geweest. Kan Hij dan in de lasten, welke den hoogen leeftijd eigen zijn en in de verleidingen, waaraan speciaal onze ouden van dagen blootstaan, geen hulp bieden? In dat opzicht zou dan het evangelie geen troost bevatten.

De vertaling van Prof. Grosheide leidt hier echter in het rechte spoor. „Want doordat Hijzelf in Zijn lijden verzoeking doerstonde, kan Hij, die verzocht worden, helpen.“

Men mag hier het lijden en de verzoeking niet gaan specialiseeren. Men mag er geen optelsom van bijzondere smarten van maken. Neen, het wordt hier kollektief genomen. Dit geeft dadelijk het gewenschte inzicht en heeft zoowel voor de levenspraktijk als voor de dogmatiek veel te zeggen.

Een andere tekst, Hebr. 3:4.

In den statenbijbel leest men: „Want een ieder huis wordt van iemand gebouwd, maar die dit alles gebouwd heeft, is God“. De Kanttekenaren verstaan onder „dit alles“ „wat tot den welstand Zijner gemeente“ behoort. Prof. Grosheide echter geeft deze vertaling: „Want elk huis wordt door iemand gebouwd, maar de bouwmeester van het heelal is God“. Daarin komt de voortreffelijkheid van Christus, die hier God wordt genoemd, boven Mozes nog te sterker uit.

Een anderen zin krijgt b.v. ook Hebr. 4:1.

„Laat ons dan vreezen, dat niet te eeniger tijd de belofte van in Zijne rust in te gaan nagelaten zijnde, iemand van u schijne achtergebleven te zijn.“ Het kost den gewonen en zelfs den ontwikkelden bijbellezor veel hoofdbrekens om den zin daarvan te vatten. Wat is dat: een belofte nalaten? En als dat nalaten

heeft plaats gehad, waarom heet het dan: schijne achtergebleven te zijn? Met de vertaling van Prof. Grosheide zal evenwel niemand moeite hebben: „Hoe den we er ons daarom voor, zoo lang de belofte van in te gaan in Zijn rust nog geldig blijft, dat niet iemand van u eens zou blijken te laat gekomen te zijn.“ Hier wordt er dus op aangedrongen „het heden der genade“ — zooals het gewoonlijk van den kansel heet — niet te laten voorbijgaan.

Kiezen we nu een grooter stuk.

Wij lieten daarvoor het oog vallen op Hebr. 5. Hier volgen de beide vertalingen.

1. Want alle hogepriester, uit de menschen genomen, wordt gesteld voor de menschen in de zaken, die hij God (te doen) zijn, opdat hij offeren gaven en slachtoffers voor de zonden.

2. Die behoorlijk medelijden kan hebben met de onwelvonden en dwalenden, overmits hij ook zelf met zwakheid omvangen is.

3. En om dergeliker (zwakheid) wil moet hij, gelijk voor het volk, alzo ook voor zichzelf, offeren voor de zonden.

4. En niemand neemt zichzelf die eer aan, maar die van God geroepen wordt, gelijkerwijs als Aäron.

5. Alzoo heeft ook Christus Zichzelf niet verheerlijkt, om Hogepriester te worden, maar Die tot Hem gesproken heeft: Gij zijt Mijn Zoon, den bel. Ik U gegeroofd.

6. Gelijk Hij ook in een andere plaats zegt: Gij zijt Priester in der eeuwigheid, naar de ordening van Melchizedek.

7. Die in de dagen Zijns vleesches, geboden en aangekonden tot Dingen, Die Hem uit den dood kon verlossen, met sterke roeping en tranen geofferd hebbende, en verhoord zijnde uit de vrees.

8. Hoewel Hij de Zoon was, mocht Hij gehoorzaamheid geleerd heeft uit hetgeen Hij heeft geleiden.

9. En medelijd zijnde, is Hij allen, die Hem gehoorzaam zijn, een oorzaak der eeuwige zaligheid geworden.

10. En is van God genaamd een Hogepriester, naar de ordening van Melchizedek.

11. Van deswelken wij hebben vele dingen, en waar om te verklaren, te zeggen, dewijl gij traag om te hooren geworden zijt.

12. Want gij, daar gij te raars behoortet te zijn van wege den tijd, hebt wederom van nood, dat men u leer, welke de eerste beginselen zijn der woorden Gods, en gij zijt geworden, als die melk van nood hebben, en niet vaste spijs.

13. Want een iegelijk, die der melk deelachtig is, die is onoveren in het woord der gerechtigheid; want hij is een kind.

14. Maar der volmaaktten is de vaste spijs, die door de gewoonte der zinnen geoffend hebben, tot onderscheiding beide des goeds en des kwaads.

Het is schier niet te doen in kort bestek al de verschillpunten te bespreken.

Stippen wij slechts het volgende aan.

In vs 1 is „treedt ten behoeve voor de menschen op“, duidelijker en juister dan: „wordt gesteld voor de menschen“ (Stv.). De inlating van de Stv. drukt niet uit, wat in den grondtekst staat. Dat zinsdeel ziet op de relatie tot God, niet op eenigerlei handeling.

„Die behoorlijk medelijden kan hebben“ (Stv. in vs 2 geeft ons eigenlijk geen gedachte. Wel daarentegen: „Hij kan zacht gezind zijn“ (Prof. Grosheide).

In vs 3 blijkt de inlating van de Stv. weer overbodig.

In vs 4 beteekent „er“ bepaaldelijk het „ambt“, wat in de vertaling van Prof. Grosheide tot zijn recht komt.

Tastbaar is ook de verbetering in vs 5. De Stv. zegt, dat Christus Zichzelf niet heeft verheerlijkt om hogepriester te worden. Het verdient echter aanbeveling om met Prof. Grosheide te lezen: Hij heeft zichzelf niet de eer aangedaan.

Geen klein verschil brengt vs 7. Voor „verhoord zijnde uit de vrees“, heeft Prof. Grosheide: „is verhoord vanwege Zijn vroomheid“.

Evenzoo vs 9. Men vergelijke: „en geheiligd zijnde“ (Stv.), met „en tot het hoogtepunt gebracht“ (Prof. Grosheide).

Niet zoo groot is in vs 10 het onderscheid tusschen „en is van God genaamd“ (Stv.) en „die door God was aangesproken“ (Prof. Grosheide), schoon niet geheel zonder betekenis.

Laten wij nog even wijzen op vs 14. De Stv. spreekt daar van de volmaaktten, „die door de

1. Want elke hogepriester, die uit de menschen voort komt, treedt ten behoeve van menschen op, in hetgeen de verbodding tot God betreft, om offeren en slachtoffers te brengen voor de zonden.

2. Hij kan zacht gezind zijn tegenover de onwelvonden en dwalenden, omdat hij ook zelf met zwakheid is behept.

3. En daarom juist moet hij, gelijk voor het volk, alzo ook voor zichzelf offeren in verband met de zonden.

4. En niet voor zichzelf neemt iemand het eeraambt, maar die geroepen wordt door God, gelijk trouwens ook Aäron.

5. Alzoo ook Christus. Hij heeft zichzelf niet de eer aangedaan om hogepriester te worden, maar (dat heeft) Hij (gedaan), die tot Hem gezind heeft.

Mijn Zoon zijt Gij. Ik heb U verzeekt.

6. Gelijk Hij ook in een andere (psalm) zegt: Gij zijt priester in eeuwigheid naar de orde van Melchizedek.

7. En Hij (n.l. Christus) heeft in de dagen, dat Hij vleesch was, geboden en aangekonden geofferd met sterk geofferd en tranen tot Hem, die Hem uit den dood verlossen kon, en is verhoord vanwege zijn vroomheid.

8. Zoo heeft Hij, alhoewel de Zoon, de gehoorzaamheid geleerd, uit hetgeen Hij leed.

9. en tot het hoogtepunt gebracht, werd Hij voor allen, die Hem gehoorzamen, de bewerker van eeuwige heil.

10. Hij, die door God was aangesproken als hogepriester naar de orde van Melchizedek.

11. En over dezen (Melchizedek) hebben wij vele dingen te zeggen, die moeilijk uitte te zetten zijn, daar gij traag geworden zijt in het hooren.

12. Want hoewel gij, wat den tijd aangaat, leerzamer moet zijn, hebt ge weer van nood, dat men u de grondbeginselen der woorden Gods leert en ge zijt in den toestand gekomen, dat ge melk nodig hebt, niet vaste spijs.

13. Want ieder, die nog bij melk leeft, heeft geen verstand van het woord der gerechtigheid, want hij is een kind.

14. Doch de volmaaktten hebben het vaste voedsel, zij die een door de gewoonte geoffende opmerkingsgave hebben om goed van kwaad te onderscheiden.

gewoonh.

onderscheid

Eenvoudige

die een d.

merkinge

onderscheid

Vóór wij

wij nog ee

dacht.

B.v. Heb.

De Stv.

haar: „Zoo

rechten v

lijke heil

Grosheide l

had dus

schrift

kende l

Ook Heb.

„Daarom.

inkrijk

vasthou

lijk Gode n

godvruch

nu we een

niet wan

dankbaar

vereeren

vroomhe

Voor al de

vasthouden

is stellig n

Ten best

beide verta

4. Want het

degenen, die e

weest zijn, en

zaren gesmaa

des Heiligen C

lig geworden i

6. En gema

goede Woord

krachten des

ewig.

6. En afvall

neg (k) weder

won tot bekoe

nietzelven den

vederom „kruis

lijk te behand

7. Want da

rege, menig

menide, indru

kruis voorbre

genen, door w

houwd wordt

zegen van God

8. Maar di

distelen draa

verpelijk, en

vloeking, welk

verbranding.

9. Maar gel

tekeren ons

dingen, en mo

gevegd, hoe

spreken.

10. Want G

rechvaardig, d

rou vergeten,

der liefde, die

Naam bewezen

de heiligen ge

nog dient.

11. Maar w

een iegelijk v

maatschappig b

vrije verzeke

tot het einde

12. Opdat

wordt, maar

dergenen, die

lankmoedigheid

sen beërven.

Speciaal e

ter vergelij

Hiermee is

Of iemand

zingen een

Wanneer

om voor ee

zal dat de

wegen en v

andere verta

Twee di

Voorreest

verbeteri

Vervolgen

bereiden</